

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko HYA, IP, DD, ZI, SS

(Sprawa C-348/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa (UE) 2016/343 – Wzmocnienie niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym – Artykuł 8 ust. 1 – Prawo oskarżonego do obecności na rozprawie – Artykuł 47 akapit drugi i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do rzetelnego procesu i prawo do obrony – Przesłuchanie świadków oskarżenia pod nieobecność oskarżonego i jego obrońcy w postępowaniu przygotowawczym – Niemożność przesłuchania świadków oskarżenia w postępowaniu karnym przed sądem – Przepisy krajowe umożliwiające sądowi karnemu oparcie orzeczenia na wcześniejszych zeznaniach wspomnianych świadków]

(2023/C 35/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski gradski sad

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

HYA, IP, DD, ZI, SS

Przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, rozpatrywany w związku z art. 47 akapit drugi i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego umożliwiającego sądowi krajowemu, gdy nie jest możliwe przesłuchanie świadka oskarżenia w postępowaniu karnym przed sądem, oparcie orzeczenia w przedmiocie winy lub niewinności oskarżonego na zeznaniach wspomnianego świadka uzyskanych w toku przesłuchania przeprowadzonego w postępowaniu przygotowawczym przed sądem, lecz bez udziału oskarżonego lub jego obrońcy, chyba że istnieje poważna przyczyna uzasadniająca niestawiennictwo świadka w postępowaniu karnym przed sądem, że zeznania tego świadka nie stanowią jedynej lub rozstrzygającej podstawy skazania oskarżonego i że istnieją elementy kompensujące wystarczające do zrównoważenia trudności, jakie oskarżony i jego obrońca napotykać ze względu na uwzględnienie wspomnianych zeznań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 23.8.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I – Niemcy) – DOMUS-Software-AG/Marc Braschoß Immobilien GmbH

(Sprawa C-370/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/7/UE – Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych – Rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela w przypadku opóźnienia w płatnościach dłużnika – Artykuł 6 – Minimalna stała kwota wynosząca 40 EUR – Opóźnienie w szeregu płatności za mające charakter okresowy dostawy towarów lub świadczenia usług w wykonaniu jednej i tej samej umowy]

(2023/C 35/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: DOMUS-Software-AG

Druga strona postępowania odwoławczego: Marc Braschoß Immobilien GmbH

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych w związku z art. 3 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy w jednej i tej samej umowie przewidziano kolejne dostawy towarów lub kolejne świadczenia usług, mające charakter okresowy, przy czym zapłata za każdą z tych dostaw lub za każde z tych świadczeń powinna nastąpić w określonym terminie, minimalna stała kwota 40 EUR stanowiąca przysługującą wierzycielowi rekompensatę z tytułu kosztów odzyskiwania należności jest należna za każde opóźnienie w płatności.

(¹) Dz.U. C 349 z 30.8.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht – Austria) – P GmbH/Finanzamt Österreich

(Sprawa C-378/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja ustawodawstw podatkowych – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 203 – Korekta deklaracji VAT – Usługobiorcy niemogący skorzystać z prawa do odliczenia – Brak ryzyka utraty wpływów podatkowych]

(2023/C 35/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P GmbH

Strona przeciwna: Finanzamt Österreich

Sentencja

Artykuł 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady (UE) 2016/1065 z dnia 27 czerwca 2016 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

podatnik, który świadczył usługę i wykazał na fakturze kwotę podatku od wartości dodanej (VAT) obliczoną na podstawie błędnej stawki, nie jest na mocy tego przepisu zobowiązany do zapłaty części błędnie zafakturowanego VAT, jeśli nie istnieje żadne ryzyko utraty wpływów podatkowych w związku z tym, że usługobiorcy są wyłącznie konsumentami końcowymi niekorzystającymi z prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT.

(¹) Dz.U. C 349 z 30.8.2021.